

[Evald Christensen.]

i Udlandet's poster, fra missionsmarkerne, og som nu har vanskeligt ved at få arbejde. De kunne måske også få en lejlighed til her at få et arbejde, som de gerne vil overtage, og som der er brug for.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Spørgsmålet om anbringelsen af de præster, som mit forslag om ændring af menighedsrådsloven tager sigte på, løses nu, såvidt jeg kan se, ikke på denne måde. De præster, der kommer hjem, er for manges vedkommende af en sådan kvalitet, at man ikke — selv om arbejdet, bevares, er særdeles interessant — udelukkende kan henvise dem til sygehusene. F. eks. kan man ikke sige til en mand som provst Bugge, der er kommet hjem fra Grønland og har søgt flere embeder uden at få: du kan få en eller anden arbejdsplads på et sygehus. Vi kan tale om spørgsmålet i det udvalg, der nu er nedsat, men det ærede medlem kan ikke forlange noget sådant.

Formanden: Det ærede medlem hr. Tholstrup har ordet for en kort bemærkning.

Tholstrup: I den højtærede handelsministers svar til det ærede medlem hr. Johs. Larsen sagde ministeren, at der i indeværende høstår var sikret en indførsel på 300 000 t korn, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om han også har sikret sig, at der er købere til dette korn. Det er mit indtryk, at høsten i år er så stor, at der ikke vil være svin nok til at æde foderkornet, før vi igen får en ny høst, og det vil altså sige, at det bliver vanskeligt at afsætte dette korn, når vi når det tidspunkt, da det kommer hjem. Er det ikke også således, at det kniber med at få plads til kornet på magasinerne, for så vidt jeg kan forstå, har man købt kornet hjem netop nu, medens det er noget dyrere end korn på levering. De noterede locopriser ligger jo gennemgående 5—10 pct. højere end priserne på levering hen på foråret. Ville det ikke være rigtigst, om man udskød dette køb, til man virkelig så, at der var anvendelse for kornet, indtil landmændene efterspørger det gennem købmændene og kornimportørerne, og ville det ikke være på tide, at man afviklede centralkontoret og fik handelen ført ind i de gamle baner, hvorefter det er importørerne, der netop køber det, der er behov for, og ikke en smule mere. Jeg er bange for, at det, som det nu ligger, bliver skatte-

yderne, der kommer til at bære den risiko, der foreligger, hvis der ikke er afsætning for kornet.

Formanden: Det ærede medlem hr. Kristian Nygaard har ordet for en kort bemærkning.

Kristian Nygaard: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister for det svar, han gav mig på mine spørgsmål, men det forekommer mig dog, at svaret ikke var udtømmende. Den højtærede justitsminister oplyste, at man ikke havde statistiske oplysninger om, hvad bilulykker, der skyldtes misbrug af spiritus, koster i penge. Det må jeg så tage til efterretning, men jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, om han vil drage omsorg for, at sådanne oplysninger fremskaffes i fremtiden.

Dernæst spurgte jeg, om det er almindeligt, at der hengår så lang tid, før idømt straf afsones, som tilfældet er med statsadvokat Carl Madsen. Det fik jeg ikke noget svar på.

Så vil jeg blot tilføje, at jeg ikke med et eneste ord har draget statsadvokat Carl Madsens dygtighed i tvivl, naturligvis ikke. De spørgsmål, jeg har stillet, må kunne besvares alene ud fra de begivenheder, der er gået forud for denne sag.

Alfred Jensen: Jeg vil gerne, inden denne første behandling af finansloven går til ende, have lejlighed til at fremsætte nogle bemærkninger.

Der tales jævnligt om en indtægtsudjævning her i landet. Påstandene herom understøttes ofte med det statistiske materiale, der står til vor rådighed. Det skulle godtgøre, at reallønniveauet af 1939 skulle været genoprettet for arbejderne. Det kan man naturligvis ikke påstå, når man ikke har et ærligt pristal som målestok for lønningernes stigning. Jeg skal villigt indrømme, at der i perioden efter krigens afslutning er sket en højnelse af lønniveauet, men denne højnelse er ikke større, end at de, der tjener på andre folks arbejde, har tjent endnu mere, end arbejderne har gjort. De har aldrig haft så glimrende forhold som netop i den periode, der er gået siden befrielsen. Men forholdene for de mindre bemidlede er trods alt blevet dårligere. I stedet for en sagtmødigt anerkendelse af disse forhold fra den — har jeg vel lov til at sige — privilegerede del af befolkningen, har man set og hørt stadige krav om endnu bedre forhold, endnu højere indtægter, og på skatteudskrivningens område ter man